ZÁKLADNÍ ŠKOLA
TOMÁŠE GARRIGUA MASARYKA
Rodkovského 2, 678 01 Blansko

SBORNÍK

LITERÁRNÍCH PRACÍ

žáků 6. – 9. ročníku

2016 / 2017

Říše divů

V zahradách pocitů
procházím s noblesou.
Neznalost soucitu
sny brzy odnesou.

Není to blud
tak jako kdysi.
Ten povzdech úžasu
ve vzduchu visí.

Najednou padám,
ve smyčkách vesmíru.
Točím se v tunelu
konvic a klavírů.

Kde se zas ocitnu,
ptám se sám sebe.
Prozraď, než procitnu,
kde najdu tebe?

Cest jsou tu tisíce,
jak mezi městy.
V duši mám měsíce
a v očích hvězdy.

Hledám tě,
ztrácím se,
v pasti všech vlivů.
Najdu tě vůbec já
v té říši divů?

Nelly El Khatib, 9. B

V říši divů

Říkaj, že jsem jak Alenka
Prý do neznáma hned se pouštím
Oni ale netuší
Že já za zrcadlem svoji hru hraji
Kloboučník místo úsměvu
Přede mnou spíš prchá ze strachu
To ze mě Březňák zešílel
Pořád Alenka?
Kdepak, Srdcová královna
Akorát bez srdce

Tereza Skotáková, 9. B

Říše divů

Prej mi bude líp, tak jo
Beru si sáček, usmál se na mě
Ani nevím proč

Prej na jazyk a zavřít oči, tak jo
Všude barvy, usmívaj se na mě
Ani nevím proč

Prej jestli to mám v hlavě v pohodě, tak se nemám bát, tak jo
Koukám do zrcadla na holku, usmála se na mě
Ani nevím proč

Prej každej máme jinou říši divů, tak jo
Potkávám lidi, neusmívaj se
Ani nevím proč

Laura Zálešáková, 9. B

Říše divů

Všichni žijeme na Zemi a myslíme si, jak to zde není úžasné. Jenže pravda je jiná, tento svět je plný pomluv, problémů a věcí, které dokážou někoho dohnat i k sebevraždě. Proto existuje Říše divů. Je to magické místo, kde do sebe všechno zapadá, celý svět je růžový a my všichni jsme tam princezny a princové, co létají nad Zemí a nevidí špínu tohoto světa. Nejsou zde problémy, hádky, nikdo nikoho neodsuzuje. Říše divů, říše našich tajných přání a snů bývá někdy jediným únikem z reality, jediným místem, kde se můžeme ukrýt před světem. Stačí si pustit tu písničku a ocitnete se ve světě svých snů, v Říši divů. Všechno je zde růžové, jsou zde jednorožci a všechno je krásné. Zhmotní se vám zde všechny vaše představy a můžete si jít za svým snem bez lidí, kteří by vám to kazili. Můžete mít svou Říši hraček, můžete si postavit most do země Therabitia, odletět s Petrem Panem do Země-Nezemě nebo odjet spěšným vlakem do Bradavic. V tomto světě si stačí přát a dokážete snést i modré z nebe. Lidé tu jako hvězdy svítí jeden pro druhého. Všechno, co by si kdo z vás přál, jakékoliv přání tu bude vyslyšeno. Ať by to bylo jet na jednorožci, mít ve světě mír, být jako andělé se svatozáří, létat po nebi, na kterém by byly mráčky z cukrové vaty, nebo třeba jen mít konečně štěstí. Budete moct být, s kým chcete, můžete vylézt na čtyřiceticentimetrovou Eiffelovu věž z cukrových lízátek, skákat po duze jako jednorožec, bruslit ve vesmíru, dostat se na novou planetu, polechtat Minotaura nebo třeba mít Slunce z Nutelly. Kdo by se nechtěl skříní dostat do Narnie? Jít do tábora Polokrevných? Poznat velké MOŽNÁ? Proletět se s Eragonem na Safiře? Letět Lodí mezi hvězdami? Nebo nakonec, kdo by nechtěl být šťastný? Je strašně jednoduché získat svůj svět. Prostě světu nasaďte růžovou kopuli, dejte si na oči kouzelné brýle, zapněte písničku a je to. Zavřete oči, opusťte tohle město z papíru, svět z ledu a pojďte si žít svůj život, máte jen jeden. Stojí za to žít.

Veronika Volgemutová, 9. B

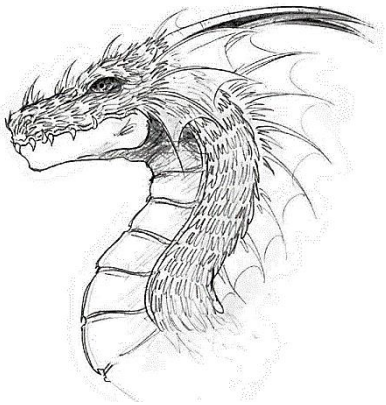

Říše divů

Říše divů? Ano.

Mám stejnou otázku.

Co to vlastně je?

Je to fantazie každého člověka.

Rostliny, snad mimozemšťani nebo dokonce apokalypsa?

Každý si ji představuje jinak.

Tahle je o barevném a podivném světě.

Fialové stromy, květiny v podobě jednorožce nebo mluvící houby?

Přesně tak, to je rostlinná říše divů.

Velmi veselá, ale zároveň i smutná.

Dějí se v ní velmi podivné věci.

Nikdy nevíte, co se teď nebo za minutu stane.

Lucie Stejskalová, 7. B

V říši divů

Ležím na zemi,
otevírám oči
všude samé rostliny,
něco po mně skočí.

Je to jen malá kobylka,
oddechnu si.
Pak na nohy se postavím
a co nevidím ...

Kde to jsem?
Je tohle Zem?
Ne, tohle je jiné,
co se to děje?!

Modrá obloha má být,
však rudá jak rubín je
copak to má být?

Rostliny, co malé byly,
teď obří jsou!
Kam až dosáhnou?
Nevím, dál se rozhlížím.

Zelený vodopád stoupá po skále,
místo žab a ropuch
vidím plavat káně.

Neklame vás sluch,
to vše se zde děje.
Místo vůně puch,
místo Země
v říši divů žijeme.

Tam, kde po obloze plují ryby
a ptákům se voda líbí,
tam, kde vše je naruby,
tam, kde se dějí divy.

Sarah Zieglerová, 9. B

V říši divů

V čas, kdy obloha se stmívá
a slunce za obzor zapadá,
přetajemná věc se stává,
říše divů se nám otvírá.

V moment, kdy dáš hlavu na polštář
a přikryješ se peřinou,
od bran říše odchází stráž
a mříže dokořán se otevřou.

užij si ten krásný pocit,
když je všechno kolem krásné,
protože zase znovu skončí,
až slunce bude zase jasné.

Tahle báseň má dá vědět
všem, kdo tomu nerozumí,
že říše divů jenom ve snu
dobrým lidem se zjeví.

Kateřina Změlíková, 9. A

Říše divů

Svět, v němž je každý koutek očarovaný tou špetkou tajemné magie z pohádek. Svět, v němž se ocitne člověk a záhy zapomene na svůj reálný život. Bloudíce po skořicově barevných liánách se dostáváme hlouběji do tajemného ráje. Za mohutnými balvany se objevují věci, jež bychom si nemohli normálně vysvětlit. Malé věci se zde stanou většími. Velké muchomůrky zde přerostly celou říši. Procházením ráje se při doteku na heboučké mráčky otevírá lesknoucí se brána do světa nadpřirozených bytostí. Po otevření brány se v mžiku oka při shluku maličkých motýlků objevuje malá čokoládová fontána, z níž padají různé sladkosti, které zas jako nával deště padají do rudé vody připomínající lahodné víno. Říká se, že člověk, jenž se z této fontány napije, se hluboko zasní a už se odtamtud nikdy poté nevrátí. Pro duši smrtelníka si přijdou elfové ze Středozemě, kteří tu střeží bránu kouzelné říše. Proto bychom měli být víc obezřetní a nehledět na to, jak lákavě věci vypadají. Čím více jsou věci na první pohled okouzlující, tím víc bychom si měli dávat pozor. Nicméně krajina jako taková je zde až nepopsatelně nádherná. Za horizontem jde vidět zrovna zapadající křišťálové slunce. V očích na pohled do dáli se nám najednou odráží tolik barev, že to chvilkami vypadá jak ohňostroj. Trpaslíci se pomalu uchylují do svých zarostlých chaloupek a na nebi se objevují třpytivé lentilky. Liány uzavírají veškeré cesty, co jsme blouděním prošlapávali. A říše pomalu usíná a my můžeme snít s ní.

Lenka Seiblová, 9. B

Maska

„V masce vlastně můžeš být kýmkoliv," řekla a natáhla ke mně ruku, aby mě zvedla z mokré trávy. Vstala jsem a očistila si kalhoty. Shýbla jsem se pro masku z papírové hmoty, celou bílou, neozdobenou a jakoby prázdnou, přesto jsem z ní však cítila podivnou energii a jen pouhý pohled na ni mě činil šťastnou. Dnešek je den mých a sestřiných narozenin, po celý čas se jen smějeme. Jsme dvojčata a vypadaly jsme na každičký malý detail stejně, než jsme se před pár lety jen tak z vtipu popraly a na mě se vysypaly skleněné dveře. Na obličeji mi zůstaly jizvy. Nejen na obličeji, ale i na rukou a ramenou. Loudaly jsme se polní cestou k našemu domu. Začínalo znovu mrholit. Boty jsme měly celé od bláta, stejně tak naše žluté pláštěnky s vyšitými monogramy. Tu masku jsem od sestry dostala k narozeninám. Já jsem jí dala amulet - modrý kamínek na řetízku. Vypadalo to, že jí opravdu udělal radost, hned si ho připnula na krk. Spustil se liják. Rychle jsme se rozběhly domů. Studené kapky deště nám bubnovaly do pláštěnek, jako by se chtěly prodrat skrz a dostat se až na kůži. Po odemknutí vchodových dveří jsme se obě sesunuly na zem v chodbě a začaly se smát. Na zabouchnuté dveře vztekle tloukl déšť. Sestra se šla osušit do koupelny a já do svého pokoje. Vešla jsem dovnitř a otevřela jsem okna, abych vyvětrala. Můj pohled sklouzl na masku, kterou jsem položila na stůl. Vzala jsem ji do ruky a začala si ji prohlížet. Po chvíli jsem přistoupila k zrcadlu. Usmála jsem se na sebe. Dnešek byl opravdu skvělý. Venku bude po tak vydatném dešti úžasně vonět vzduch. Přiložila jsem si masku k obličeji a v tu chvíli, jako by se celý svět začal točit a přetáčet. Předměty zběsile měnily barvy, zvětšovaly se, zmenšovaly... Zdi se vlnily divoce jako mořská hladina při silném větru. A ano! Najednou ze zdi vedle mě vyskočil delfín a za malý moment se ztratil zase zpátky ve vlnách. Otočila jsem se a rozběhla jsem se k oknu, masku jsem si stále držela u obličeje. Déšť zářil všemi barvami a všechno, co bylo mokré, taktéž. Masku jsem odtáhla od obličeje, najednou bylo všechno stejné jako předtím. Vrátila jsem se k zrcadlu. Začala jsem si prohlížet svůj odraz. Krátce střižené vlasy, ofina, pihy a jizvy. Znovu jsem si nasadila masku. Svět se opět začal měnit. Všechno bylo opět divoké a nevyzpytatelné. Můj odraz byl ale stále stejný. Oblečení jsem měla stejné, stejný výraz ve tváři, stejný sestřih... Naklonila jsem se blíž k zrcadlu. Děsilo mě, že i přesto, že by můj obličej neměl být pod maskou vidět, vypadalo to, jako by v odrazu zrcadla žádná maska nikdy nebyla. Přejela jsem si dlaní po tváři. Ani náznak žádné jizvy. Nic. Srdce mi začalo tlouct, chtělo snad vyskočit z hrudi. Masku jsem rychle odhodila na zem. Bylo na ní několik řezů... I maska může být kýmkoliv.

Viola Štrajtová, 9. B

Země Divů

Už dlouhou dobu cítím, že je něco jiné. Každý den mám ten stejný sen. Vždy v něm uvidím králíka v mém bytě, ale jak za ním přijdu a dotknu se ho, tak se probudím. Vždy ten samý sen, jen jednou byl jiný, přišel jsem za králíkem a viděl jsem ho zmizet ve zdi. Šel jsem za ním a ocitl jsem se ve velmi podivném světě. V tom světě byly všechny vaše sny skutečné i ty, o kterých jste věděli jenom vy. Byla to Země Divů. Když jsem se tam procházel, vzpomněl jsem si na všechny mé sny. Byly tam i moji kamarádi, které jsem poznal a už jsem je nepotkal. Šel jsem si s nimi hrát. Hráli jsme tak dlouho, že jsme nesledovali čas ani okolí. Jediné, co na tom bylo podivné, bylo to, že mně říkali, ať se jich nedotýkám. Bylo to podivné, ale neřešil jsem to. Hrál jsem si s nimi, povídali jsme si a to bylo hlavní. Jak jsme tak probíhali Zemí Divů, tak jsem zakopl. Chytil mě můj nejlepší kamarád. Potom se všechno změnilo, kamarádi zmizeli a ze snů se staly noční můry. Pak jsem se probudil, nechápal jsem, co se stalo nebo co jsem udělal.

Od té doby mám ty sny. Od té doby nemůžu skoro spát. Zkoušel jsem různé způsoby, jak ty sny změnit, ale nic nepomohlo, sny byly pořád stejné. Přemýšlím, že bych zašel za nějakým médiem, možná je to jen jakési poselství od mých kamarádů, ale nesedí mi to. Nikdo z nich neměl králíka, a i kdyby měl, proč by mi ho promítal do snů? Nevím, všechno je to divné. Ale co, už je noc. Zkusím usnout a snad se mně bude zdát něco jiného než ten králík. Probouzím se doma, vidím králíka, ale nevím, jestli za ním půjdu, vždyť za všechno může on. Už mě nebaví se každý den probouzet uprostřed noci. Jdu spát. Za tím králíkem už nejdu. Už jsem to zkoušel několikrát a pořad nic, už za ním nikdy nepůjdu.

„Co to je, kde to jsem?“ ptám se. „To jsem už zase v Zemi Divů?“ divím se. Už jsem tam zase, už jsem zase v té Zemi Divů, ale není to tak jako předtím. Je to stejné jako ta země potom, co jsem se dotkl svého kamaráda. Teď je to spíš svět Nočních můr. Všude slyším hlasy, je to k zbláznění. Ale najednou slyším křik. Jdu za tím křikem. Čím blíže jsem, tím víc se mně zdá ten hlas povědomý. Už jsem poznal, kdo to křičí. Je to můj nejlepší kamarád. Křik čím dál víc zesiloval, až jsem došel k hradu. Blízko toho hradu jsem měl pocit, jako by se ze světa vytratilo štěstí. K hradu vedl most, kolem mostu byly plameny, které vypadají jako by se na vás dívalo 1000 duší. Ale křik se zesiluje, musím tam jít, musím ho zachránit, vždyť je to moje vina, že tam je. To já jsem se ho dotkl, to kvůli mně tam je. Musím ho zachránit, i kdyby to stálo cokoliv. Nemůžu ho tam nechat. Nikde není žádná stráž, jen velké dveře. Bojím se, co když tam zůstanu taky, ale musím tam jít. Uvnitř to vypadá jako v hororu, jsou tam samé strašidelné věci: obrazy,

sochy a všude jsou zbraně. Jednu si vezmu, mám takový pocit, že ji budu potřebovat. Jsou tu jen jedny velké dveře, zdá se mně, že se pohybují. Nahání mně strach. Když jsem ty dveře otevřel, uviděl jsem mého kamaráda, ale on mi říká, abych šel pryč. Jdu za ním, najednou se zavřou všechny dveře a na mě útočí postava ze stínu. Ještěže jsem si vzal tu zbraň. Po dlouhé bitvě jsem zvítězil a s mým kamarádem jsme utekli. Země už byla zase normální. Ale najednou jsem se probudil. „To byl ale divný sen," říkám si, ale na stolku leží papírek, na kterém je napsáno: „Děkuji." Od té doby jsem ten sen už neměl, ale začal jsem se potkávat se svými starými kamarády.

Jakub Zápalka, 7. B

Říše divů

(pokusy o haiku)

Květy sakury
v odraze zrcadla
- šedá duha

Květy sakur na
hladině jezírka
- hvězdná obloha

David Žitník, 9. B

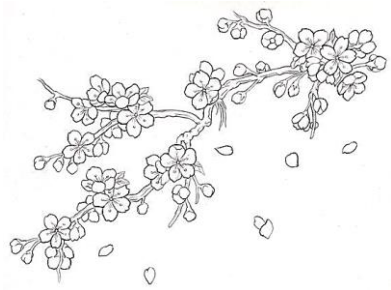

Pohledy na zeleninovou říši divů

V redakci zpracoval a sepsal: Paprika Jindřich

V této říši žiji od narození, takže 12 let. Miluji ji, jak je barevná a veselá. Máme tu vše, co lidé v jejich světě, ale mnohem zajímavější a dobrodružnější. Všechno je tu krásné a šťastné.
Lilek Mirek, 12 let

Ocitl jsem se zde náhodou svozem nepotřebné zeleniny. Prý tu budu šťastný a dožiji tu svá poslední léta. Kromě toho, že je tu obdivuhodná příroda, je zde vše přímo odporné. Rodinu mám doma a mé neúspěšné pokusy o sebevraždu už snad nemají ani smysl.
Květák Bedřich, 74 let

Nevidím rozdíl mezi touto říší a lidskou. Je tu jen krásnější krajina a zajímavější lidé. Žiji si svůj život, plný jídla.
Mrkev Franta, 36 let

Chci pryč, chci odejít a žít dále svůj život tam "venku". Je tu vše divné a zvláštní. Jen kvůli jedné krádeži tu budu muset zůstat celý život? Lituji toho každou minutu víc a víc. Doufám, že tu přežiji, ale cesty zpět není.
Zelí Vít, 25 let

Chybí mi můj přítel z lidského světa, ale protože jsem krásná, tak si snad někoho najdu i tady. Už mi to randění chybí a nevím, kde seženu novou řasenku.
Pomerančová Klára, 17 let

A co toto vlastně je? Sbírka názorů, které si obyvatelé tohoto udivujícího a pro někoho nesnesitelného světa přečtou. Naše zprávy se nikam jinam nedostanou a jsme tu uvěznění, aniž by o nás někdo věděl. Co to vlastně žijeme za život a proč se označujeme za říši divů? Celé toto vyjádření dělám za jediným účelem, a to abych už ze sebe dostal tu nekonečnou nenávist.
Paprika Jindřich, 26 let

Anna Marie Tvarůžková, 9. B

Moře

Už jste se někdy zamysleli, jak vlastně vzniklo moře? Složité definice s dlouhými slovy v učebnicích ze základky jsou vlastně prvoplánová vysvětlení. Protože lidé jsou netrpěliví, chtějí odpověď hned. A tak se skupinky vědců dohodly na tomto strategickém lhaní lidem, kteří nepočkají na správné vysvětlení. Co když jsou oceány slzy nešťastných lidí? Jejich smutek je tak velký, že ho nevysuší ani obrovské slunce, ani hvězdy. V našich depresích začaly žít velryby a kosatky, vytvořily vlastní svět. Žijí si podle sebe a my s tím nic nezmůžeme. Psychologové v podobě rybářů špatné vzpomínky nikdy nevyloví a my budeme slzy hrnout na pláže našich líček. Najdou se jedinci, co se v našich slzách radují a užívají si naší beznaděje, která jim přináší užitek v podobě dobře strávené dovolené s dětmi. Jiní se v mořích topí, a umírají v našem trápení. Už to dál neustojím, už potřebuju odliv.

Nelly El Khatib, 9. B

…

Mým pokojem se rozezněla pochmurná melodie Valse Sentimentale. Zhasnul jsem světlo, a tak pokoj osvětlovala jen malá lampa na mém nočním stolku. Posadil jsem se na postel a do ruky vzal knihu, kterou jsem měl strčenou pod polštářem s myšlenkou, že bych se mohl vrátit k četbě autora, jenž mě předešlého večera tolik nadchl. Vypadla z ní však fotografie a spadla na zem lícem dolů. Nechal jsem ji ležet a mé hlavě jsem dovolil si pohrávat s myšlenkou, kdo na ní asi je, i přesto, že tato informace mi nebyla informací neznámou. Po značné chvíli, během které jsem pohledem propaloval ono místo na podlaze, jsem se rozhodl založit ji zpět mezi jemné stránky, aniž bych na ni pohlédl, a opravdu se dát do čtení. Po pár okamžicích marného pokoušení se o udržení pozornosti, kdy jsem měl pocit, že mi kniha žhne v rukou a že fotografie, jež je založena o pár stran dál, jako by pokaždé po otočení listu automaticky vytanula mezi řádky, jsem to vzdal. Fotku jsem vytáhl z její skrýše mezi slovy a větami a počal jsem zkoumat každý milimetr. Rád bych vám sdělil, čí tvář že to na ní vlastně byla, nicméně bych prozatím zůstal u toho, jak se stalo, že byla založena v mé knize…

Viola Štrajtová, 9. B

Moje vzlety a pády

„Jednu whisky," říkám barmanovi, zatímco si svlékám kabát. Tiše přikyvuje a po chvíli je přede mnou sklenice.

„No povídej..," řekl mi. Nechápavě jsem na něj pohlédl.

„Chlápek se ztrápeným výrazem, kruhama pod očima dojde do baru a objedná si whisky. Sedne si na barovou židli a mžourá do tý sklenice. No a já dělal psychologa už mockrát, přesně takovejm, jako jsi ty, tak nezdržuj," objasnil mi rychle. Upil jsem ze sklenice, trochu se zašklebil a povídám: „To se má tak: Čtyřicítka na krku, žádný děti, žádná žena. Práce mě nebaví, furt sedět v kanclu nad lejstrama a pak ty lejstra podepisovat. Snažil jsem se najít něco, co by mě v tom životě nutilo se smát. Zkoušel jsem hrát kuželky, tenis, psát básně, učil jsem se i na kytaru. Se vším jsem seknul, nemám na to čas. Furt ty lejstra, však víš. Tak mi pak zbyde jen tenhle bar a takhle whisky," řekl jsem a kývnul hlavou ke sklenici na pultu.

Zamyslel se a po chvíli z něj vylezlo: „No a co ty dobrý věci? Nějaký taky musej bejt. Přece jen nepracuješ a nechodíš do baru?"

„Měl jsem Johanu, ale tu jsem musel přenechat známýmu. Furt jsem ji nechával doma samotnou, slyšeli ji až u sousedů," odpověděl jsem.

„Přítelkyně?" řekl zmateně.

„Perská kočka," a na ta slova jsem dopil svoji whisky. Zase se zapřemýšlel.

„Mysli na svoje úspěchy, najdi nějaký. Buď rád, že dejcháš a seš zdravej. Hele koukej, zajdi domů, udělej si večeři, pusť si televizi a zejtra... Zejtra se probuď jako novej člověk. Nemáš závazky, máš dobře placenou práci a máš kde bydlet a co jíst," prohlásil a mně nezbývalo nic jinýho, než ho poslechnout. Co jinýho jsem měl taky dělat? Zvedl jsem se ze židle, oblékl si zas kabát a vyšel ven do nevlídného počasí. Sklopil jsem hlavu, aby mi nepršelo do tváře, a rychle jsem se hnal domů, abych splnil rozkazy neznámého barmana. Najednou jsem do někoho vrazil. Omluvil jsem se a chtěl jsem jít dál, když jsem se najednou zarazil. Byla to Klára, moje láska ze střední.

„Ahoj Martine!" křikla na mě s úsměvem. Usmál jsem se na ni a dali jsme se do řeči. Po pár minutách jsem odcházel domů, pršelo a foukal vítr, ale mě hřála vědomost, že v náprsní kapse mám její číslo.

Viola Štrajtová, 9. B

Ticho v řevu

Křičela ticho v řevu,
rušila konipásky.
Najednou v jejich zpěvu
nalezla tóny lásky.

Umlkla nahlas v tichu,
slzy na víčkách,
pryč z téhle smyčky vzdychů
utekla po špičkách.

Pod oči deštník dala,
za písně, v kterých lhal.
Do mraků utíkala
za hlasem, co se smál.

A pak když vítr ustal,
udělal v nebi škvíru.
Tajně se na ni usmál
a praštil do klavíru.

Nelly El Khatib, 9. B

Já

Mám napsat báseň,
kde *„Já“* je dané téma.
Když na to myslím,
popadá mě tréma.
Jsem ještě mladý,
mám rád lidi,
kteří i přes mé chyby vidí,
že chtěl bych být lepší.
I když není lehké měnit zvyklosti,
záleží také na mé lenosti.
Zkusím se změnit ve své umíněnosti,
možná se dočkám i větší vstřícnosti.
Okolí snad mi odpustí
některé mé vlastnosti.
V životě i ve škole chci víc znát
a také dodržovat správný řád.

Štěpán Musil, 8. A

Kluk

Jsem kluk jako mnoho z vás,
fotbalem si krátím čas.

Lítám, běhám, sportuji,
méně času škole věnuji.

Když v testech tolik neboduji,
sednu k učení a klidně ponocuji.

Ráno pak neznám bratra,
říkám si: „Kdo to tady je?“

Asi to chce odpočinek.
Palmy, moře - to má účinek.

Příště více - na shledanou.
Mám nějakou práci rozdělanou.

Tobiáš Slanina, 8. A

Já

Nejsem žádná princezna z nádherného hradu.
Nejsem žádná panička, co má nahoře nos i bradu.
Nejsem panenka z porcelánu ani ze sádry.
Nejsem drsňačka se slovníkem dřevorubce.
Jsem obyčejná holka, co za svým cílem kráčí.

Nemusím mít každý výstřelek módy, ani nynější kýče,
co se současné módy týče.
Nemám mnoho věcí, po kterých mé srdce křičí,
nemusím být ani každý rok v zahraničí.
Nemám mozek génia, ani před domem Ferrari.

I bez těchto věcí a s pravdami v životě
mám stále úsměv na tváři.

Mám oči, které vidí vše kolem mě,
mám ústa, která říkají: „Pochop mě."
Mám uši, které všechno dobré i zlé slyší,
ale pořád mám ústa, která se vždy usmějí.

To, že mi pár lidí nic dobrého nepřeje,
mi žíly netrhá, dokonce ani krev nesaje.
Každý je nějaký a vždy se nějak liší -
někdo je tichý, jiný se maličkostmi pyšní.
Každý má právo být takový,
jaký je.

Natálie Šíblová, 8. A

Já - Lukáš

Jmenuji se Lukáš,
mám moc rád guláš.

Světlé vlasy nosívám
na svět se usmívám.

Hnědá očka jako čočka,
být holka, byl bych kočka.

Sport mi není vůbec cizí,
nuda u něj rychle mizí.

Zvířátka já miluji,
legraci si s nimi užiji.

Do školy se nerad učím,
a když musím, hodně bručím.

Lukáš Černý, 8. A

Sport

Jmenuji se Martin Malík,
nechtěl bych být nikdy cvalík,
proto cvičím, sportuji,
basketu se věnuji.

Jsem nejvyšší z rodiny,
nejsem ale jediný,
abych byl jak můj děda,
musím ještě sníst hodně chleba.

Často dělám, že jsem hluch,
přitom mám docela dobrý sluch.

I když hodně sportuji,
sladké velmi miluji.
Abych nebyl cvalíček,
musím krotit ten svůj mlsný jazýček.

Martin Malík, 8. A

Zrcadlo

Pozoruji sebe v zrcadle,
čekám, co mě napadne.
Rovnátka a modré oči,
v hlavě se mi všechno točí.
Slyším melodické tóny,
sexty, oktávy, nóny...
Dokážu se často zasmát,
i když úlohu mám napsat.
Vždyť žijeme jen jedenkrát,
nejsme tady napořád.
Kdybych měla více času,
popíšu i zápory.
O kotoulech zase příště,
až mi splasknou mozoly.

Anna Machačová, 8. A

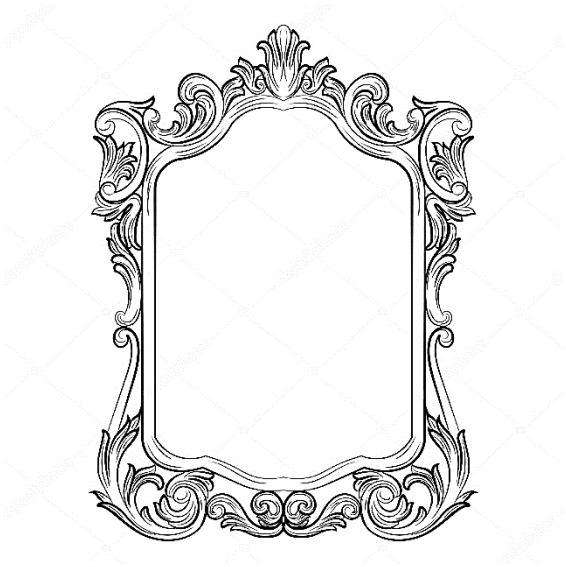

Ze života

Narodil jsem se jako Ryba,
nevím, zda to není chyba.
Někdy plavu tam a jindy zpět,
rád poznávám celý svět.

Jsem ještě docela mladý
a občas si nevím rady.
Starší mi vždy dobře radí,
i když mi to často vadí.

Rád běhám na kurtu i mimo něj,
biatlon je pro mě nej.
8. A je taky prima,
na kamarády i na studia.

Teď už pádím spát,
nevím, co dál psát.

Matěj Kobylka, 8. A

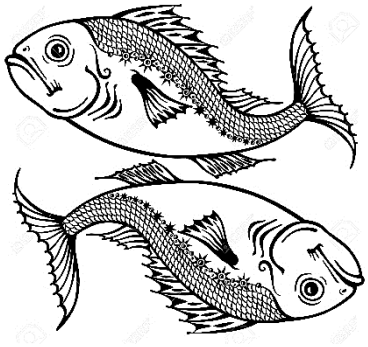

Škola, do které chodím ráda

Do školy chodí rádo asi málo lidí. Většina má určitě výtky. Samozřejmě, že i já mám někdy výhrady, které spíše souvisí s přípravou a důsledky, jež školní docházka obnáší. Chtě nechtě do školy zkrátka chodit musíme a když to zvládli naši předkové, my to zvládneme taky, zvlášť když máme moderní pomocníky (internet).

Někdy bych na škole ráda něco změnila. Bylo by to pozdější vstávání, s tím má asi problém každý. Někdy mi přijde vyučování až příliš nudné a zdlouhavé, ale to už záleží na mém zaměření. Já jednoznačně preferuji jazyky, které mě baví, zato matematika a fyzika jsou pro mě hůře uchopitelné. Občas mám nadbytek domácích úkolů, ale na druhou stranu i dostatek času na jejich vypracování. Jen se mi musí chtít.

Škola mi přinesla spoustu vědomostí, kterých si vážím. Některé hodiny mě i inspirují. Například v hodinách francouzštiny a angličtiny přemýšlím nad návštěvou zemí, kde se těmito jazyky mluví. Ve Francii by to byla samozřejmě Paříž se všemi svými krásami a také Provence. Francii bych vlastně chtěla procestovat celou. V Anglii bych ráda navštívila Londýn, kde už jsem jednou byla. Toto město mi neskutečně učarovalo. Je ale spousta dalších zemí, kde se mluví anglicky i francouzsky a já bych je všechny ráda poznala.

Škola, kde se učí číst, psát a počítat, není ale jedinou školou, kterou navštěvuji. Učím se totiž hrát na klavír a na housle, což je pro mne naprosto úžasnou zábavou. Vnímám to jako dar. Pokaždé, když zmačknu klapku klavíru a následně se ozve tón, když mohu pomocí tónů zahrát celou skladbu, je to pro mě radost. Když hladím smyčcem struny houslí, je to pro m kouzlo.

Jsem vděčná za to, že se mohu každý den něco nového naučit. Když se mi v matematice podaří vyřešit rovnici, nebo když si mohu přečíst text v angličtině a rozumím mu. Už jen to, že mohu a hlavně dokážu psát tyto řádky, není samozřejmostí. Je to věc, která není všem dopřána. Jsem vlastně vděčná, že mohu chodit do školy, za své vědomosti, které jsem ve škole nabyla. Ne vždy se mi sice do školy chce, ale i tak je to škola, do které chodím ráda. Přesto se mi v sobotu a v neděli vstává radostněji.

Anna Machačová, 8. A

Škola podle mých představ

Moje vysněná škola? Zavírám oči a začínám snít.

Svoji vysněnou školu vidím někde ve městě. Má krásně syté barvy, je vidět z dálky a celkově se může chlubit svým vzhledem. J e to jen jedna velká budova obdélníkového tvaru. Vpředu má spoustu oken a jedny velké otevírací dveře na detekci pohybu.

Když směřuji dovnitř od osobního vozu, po pravé a levé straně vidím krásně vyrostlé bonsaje. Jakmile přijdu dovnitř, uvidím dlouhou chodbu. Všímám si, že tam jsou informační tabule o naší škole. Je na nich úplně všechno od vzniku až po současnost a jsou krásně nasvícené ledkami. Na protější straně si nemohu nevšimnout medailí, pohárů a stužek. Trochu mě zaráží, že tu nejsou žádné děti, ale asi bude zrovna hodina. Na konci dlouhé chodby vidím eskalátory a čtvery otevřené dveře s nápisy Družina. Postupně nakouknu do každých dveří a nevěřím svým očím - v každém oddělení jsou herní konzole a počítače, je tam jedna velká smart televize a všichni mají svou vlastní skříňku. Rád bych tady zůstal, ale jdu se podívat dál. Jakmile vyjedu po eskalátorech, dostanu se do prvního patra.

První patro se mi hned zalíbilo, protože v jedné polovině jsou třídy s interaktivními tabulemi, na které se promítá učivo z projektorů. Každý žák má svůj vlastní tablet a notebook, na kterém pracuje. Na druhé straně je velká jídelna rozdělená na čtvrtiny. V jedné čtvrtině sedí učitelé, v druhé žáci 1. - 3. třídy, v další žáci 4. - 6. třídy a v poslední pak žáci 7. - 9. třídy. Každý žák si vždy na místě vybere z pěti různých obědů. Bohužel já se na oběd nezdržím a jdu se podívat dál.

Jakmile vyjedu do druhého patra, uvidím obrovskou tělocvičnu, v ní je snad všechno od samotné kozy až po tartanový okruh a pískoviště na skákání. Nejvíce mě zaujaly schody, které vedly stále výš. Odtud se ozývaly velké rány. Nedalo mi to, prostě jsem se tam musel podívat. Nestačím se divit. Moje vysněná škola má i vlastní bowling. To je úplně úžasné. Jedno mě však zaráží. Všiml jsem si jediných železných dveří a ozvalo se: *„Cink.“* Po chvíli mi došlo, že to je výtah. Vyjel jsem nahoru a to, co jsem viděl, nedokážu ani popsat. Nejhezčí výhled mého života!

Tak tohle je moje vysněná škola, do které bych chodil každý den bez jakéhokoliv přemlouvání.

Adam Šebek, 6. C

Uličnická básnička

Vzpomněl jsem si, jak to bývá,
na poslední chviličku,
že bych v pátek ve škole měl
recitovat básničku.

Kde však najít správná slova
a spojit je v rýmy
nemám klid, zas brácha je tu
s požadavky svými.

A za ním ten menší běží
kluci, vážně nemám čas
s takovou to zvládnu stěží.
Co udělat báseň z nás?

První verš je brácha Filip,
v druhém vidím Kubíčka,
já jsem třetí, na světě je
„Uličnická básnička“.

I když někdy, jak to bývá,
výhrady mám k bratrům svým,
šťastný jsem, že mohu s nimi
tvořit v básni jeden rým!

Kryštof Kovář, 6. C

Škola mých snů

Moje škola snů by neměla být ani velká, ani malá. Když se řekne škola snů, znamená to pro mě celkem obecný pojem. Já bych to pojal tímto způsobem.

Moje vysněná škola by byla plná žáků a opravdu perfektních, prestižních učitelů, neříkám že teď není, kteří už mají odučeno spoustu let.

Vyučování ve škole by bylo formou povídání si, mám na mysli plynulou komunikaci mezi žáky a učiteli o probíraném učivu. Pokud by nějaký žák učivo nechápal, měl by možnost se zeptat pana učitele či paní učitelky. Testy by se psaly jednou do měsíce. Na škole by se vyučovaly základní předměty, které jsou potřebné k normálnímu životu.

To máme vyučování, teď si povíme o tom, jak by moje škola měla vypadat. Moje vysněná škola by měla mít bílou omítku, až barvu krásného sněhu, který se váže po stěnách školy. Do školy by se žáci dostávali pomocí kartiček, pomocí nich by se jim dveře otevřely jako obrovská brána do nebe. Jak by se děti dostávaly do školy? Jednoduše, ráno by pro ně přijel školní autobus, který by měl zastávky všude v okolí školy, v mém případě v Blansku. Jako řidiče bych si představoval našeho perfektního školníka pana Košáka. Ten by ráno dojel před váš dům s autobusem žluté barvy, který by byl přeplněný spolužáky a obrovskou většinou žáků školy. Moje představa o žácích by byla taková, že by se každý s každým znal a všichni by se vzájemně kamarádili. Ono je to přece krásné, když se lidé kamarádí a nikdo nikomu nenadává a nikdo se s nikým nehádá. Takové vztahy by si ve všech dnešních školách myslím si přál každý. Žádné hádky, nadávky, pouze přátelství a plynulá konverzace mezi žáky.

Abych to celkově shrnul, moji školu snů si představuji jako školu plnou kamarádství a komunikace, teoreticky skoro bez testů. I když testy se ale musí psát, aby se žáci naučili nové věci a mohli pokročit dále v učivu.

Škola plná kamarádů a plynulé konverzace v hodinách, samozřejmě o probíraném tématu! No není to škola snů? Posuďte sami.

Jan Straka, 8. A

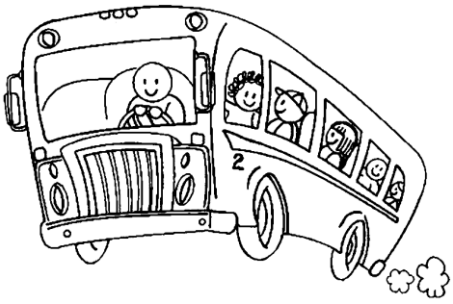

Škola, do které chodím ráda

Nedokážu si představit školu, do které chodí všichni rádi, ani takovou, do které chodím opravdu ráda já. Nejspíš taková škola ani neexistuje. Každý z nás si ideální školu představuje trochu jinak. Jeden chce něco, druhý opak a vyhovět všem prostě nejde.

Spousta mých spolužáků by do školy nejraději nechodila vůbec. To však nechápu. Nechápu a asi nikdy nepochopím, proč někdo do školy chodit nechce. Přeci tu není jen na to, aby nám kazila mládí a připravovala nás o čas. I když je tedy pravda, že některé předměty jsou opravdu zbytečnéa často se učíme věci, které nás nezajímají, nebaví a většinou je ani nevyužijeme. Ale musíme pochopit, že to, co někomu přijde zbytečné, jiné baví a zajímá. To je podle mě důvod, proč je škola tak neoblíbená. Kdybychom jsme se učili to, co nás zajímá, tak by se i většina dětí do školy těšila. Jenže by nebyly všechny a to je problém.

Pár osob se učit prostě nechce a neuvědomuje si, že i po škole se učit budou muset. Nechtějí slyšet, jaké mají štěstí, když se narodili v civilizované zemi, kde se za školu nemusí platit. Neuvědomují si, že narodit se v jiné zemi, nemuseli by na tom takto být. Většina mých spolužáku na školu nadává, doma rodičům nepomůžou ani s nádobím, nejraději by jen seděli u počítače. Ale to přeci nejde. Každý musí něco dělat, nepochopím, jak může dítě v osmé třídě říct, učit se nemusím, já budu pobírat sociální dávky. Děti musí chodit do školy, dospělí by měli do práce. Tak to je u nás nastavené a nikdo s tím nic neudělá.

Se spoustou věcí ani já nesouhlasím a vím, že každý systém má své chyby. Vím, že náš systém vzdělávání a následného uplatnění v práci má chyby velké jako kráter, ale lidé jinde jsou na tom hůř a přiznejme si, až tak špatně na tom nejsme.

Ve spoustě zemí nemají lidé co jíst a dětem se může o škole jen zdát. Často i malé děti pracují od rána do večera, aby měly co jíst a přežily. Vůči nim mi přijde neuvěřitelně nespravedlivé, jak někteří nadávají na školu, ale bohužel s tím nic neudělám.

Proto by podle mě škola měla zůstat taková jaká je. Různorodá, často nezajímavá a nudná. Měli bychom si vážit možností, kterých se nám dostává a všeho kolem nás. Je pravda, že ani já do ní nechodím ráda, ale jak mi říká babička, co tě nezabije, to tě posílí a v případě školy je toto pořekadlo více než pravdivé.

Jana Nejezchlebová, 9. A

Škola, do které bych chodila ráda

Myslím si, že škola, do které bych chodila každý den s úsměvem na tváři, snad ani neexistuje. Neříkám, že by škola byla nějak špatná, to vůbec ne! Ale přece jenom každý občas potřebuje být sám. Proto si myslím, že škola, do které bych chodila ráda, by měla být dobrovolná.

První věc, kterou bych ve škole uvítala, by byla možnost koupit si u vchodu čaj či kávu od lidí, kteří se na vás už od rána smáli. V létě by se zde pro změnu prodávala osvěžující limonáda.

Škola by byla rozdělena na tři patra. První patro by se nacházelo už ve sklepení školy. Bylo by tam temno, hrála by zde uklidňující hudba, studenti by seděli na polštářích a popíjeli čaj. Ti, kteří by chtěli, by si mohli dát vodní dýmku a všichni by vnímali učitele a klid té třídy. Do téhle třídy by mohli chodit převážně lidé, kteří se potřebují uklidnit a odreagovat.

Druhé patro by bylo o nemálo výš. Bylo by zde více oken, tudíž i více světla. Místnosti by byly bílé a v každé třídě by byl malý samoobslužný jídelní bar. Vyučovalo by se zde způsobem, že by se ve třídě nacházely dvě skupiny. Ti, co jsou mírně pozadu, a ti, kteří jedou normálním tempem. Učitelé by mluvili do malých mikrofonů, které by byly napojeny do malých rádií, z nichž by studenti poslouchali výklad. Ti, kteří by poslouchat nechtěli, by si naladili jinou frekvenci a mohli se jít najíst na onen jídelní bar.

Poslední třetí patro by se nacházelo na střeše budovy. Učilo by se v obrovských sklenících, které by připomínaly spíše botanickou zahradu. Učitelé by měli stejný postup učení jako při učení v patře druhém. Ten, kdo by poslouchat nechtěl, by si mohl sednout někam na trávu a například si mohl číst či jen pozorovat faunu a flóru.

Studenti by se vždy ráno zapsali předměty, na které ten den chtějí jít a do jaké místnosti. V každé místnosti by se každý den vyvěšovaly citáty básníků, spisovatelů či jiných umělců. Škola by zde byla založena na rovnosti mezi spolužáky a na přátelském respektu k učitelům.

Tereza Skotáková, 9. B

Škola, do které bych chodila ráda

Možná se to nezdá, ale toto téma bylo pro mě i pro mé spolužáky pořádný oříšek. Nad jeho pojetím jsem přemýšlela opravdu dlouho. Nakonec mě nenapadlo nic lepšího a originálnějšího než následující slohová práce.

I když mě teď někdo označí za lháře, já do školy chodím docela ráda. Ne že bych počítala sekundy do konce víkendu, nebo že bych chystala aktovku měsíc před koncem velkých prázdnin, ale škola mi ani moc nevadí. Když nad tím tak přemýšlím, beru ji po osmi letech spíše jako stereotyp. Prostě ji beru jako věc, která do mého života patří chtě nechtě. Vlastně mi došlo, že toto téma tu popisuji v desítkách slov, přitom by stačilo jedno: *povinnost*.

Škola, do které bych chodila ráda? Když vynechám vnější vzhled, jako je nějaká veselá omítka nebo neobvyklý tvar budovy, škola jako taková by nebyla o moc jiná. Co bych vyloženě změnila, je forma zkoušek. Přijde mi, že některé testy a zkoušky jsou zbytečné. Hlavní, co mi vadí na zkouškách, je jejich forma. Stále dokola písemný formát, který nemáme téměř šanci napsat na slušnou známku, aniž bychom se nemuseli učit odstavce a občas i strany textu. Zkoušky by podle mého měly být více soustředěny na vlastní názor žáka, spolužáci by si své názory měli hlavně umět mezi sebou obhájit. Učitel by následně *„oznámkoval“* argumenty a přístup žáků k učivu. Tento druh zkoušek by podle mého šel aplikovat například v občanské výchově, dějepisu, zdravotní výchově nebo fyzice. Další možností by bylo brát umění obhajovat svůj názor a argumentaci jako samostatný předmět. Mám dojem, že mluvit před lidmi a diskutovat například o problémech je mnohem zajímavější zkušenost do života a dalšího studia než podle mého jiné zbytečnosti. Zároveň by to mohlo pomoct lidem stydlivější povahy odbourávat strach mluvit před více lidmi a dodat jim odvahu do budoucnosti.

Nejsem si teď úplně jistá, zda jsem dodržela téma, nebo jestli to všechno, co jsem napsala, dává alespoň trochu smysl. Vlastně jsem na sebe i nakonec pyšná. Toto téma pro mě nebylo jednoduché, takže jsem navzdory všemu ráda za to, co jsem napsala. Taktéž je pravda, že tato slohová práce je vlastně jiná forma mého návrhu. Tady jsme pouze svůj názor psali na papír, a neprezentovali ho slovně před spolužáky. Tak jako tak za svůj názor budeme v osobním životě, v práci i ve škole vždy hodnoceni a odsuzováni.

Viola Kučerová, 8. A

Škola, do které chodím rád

Škola. Místo, kam skoro nikdo nechodí rád. Brzké vstávání, protivní lidé a mnoho dalších důvodů, proč máme každé ráno chuť nejít do školy. Nikdy nemůžeme vyhovět všem, protože jsme každý jiný a každý máme také jiné názory. Ale alespoň Vám můžu sdělit, jak by vypadala moje ideální škola.

Nejdříve bych měla říct, že jsem člověk, co se rád vzdělává. Baví mě získávat nové informace a jsem otevřená různým informacím. Jenže občas nám jsou podávány nudným a učebnicovým způsobem, kdy o ničem nemůžeme mluvit, jen sedět a poslouchat nudný výklad znuděných učitelů. A od čeho asi pak vzniká všechna ta nepozornost ve škole? Právě proto, že nás to nebaví, a tak vymýšlíme alespoň nějaké způsoby, jak se zabavit.

Proto by má ideální škola byla s mými kamarády, se kterými bych mohla diskutovat o všech názorech. Zvali bychom si profesory a zajímavé lidi, kteří by nám předávali informace a svoje zkušenosti. Celé by se to odehrávalo u grafitů. Nejkrásnějším místě v Blansku. Seděli bychom na dekách v kroužku a chtěli se vzdělávat. Vše by bylo samozřejmě za hudby Chopina a indie hipster songů. Měli bychom také tzv. umělecká odpoledne, kdy bychom hráli na kytaru, zpívali, kreslili, malovali, recitovali, hráli nebo dělali něco, co by nás naplňovalo. Také bychom měli hodně dobrého jídla. Toto by byla letní verze mé školy.

Třeba se mi toto někdy splní nebo mým dětem nebo komukoliv, kdo by o to měl zájem.

Anna Marie Tvarůžková, 9. B

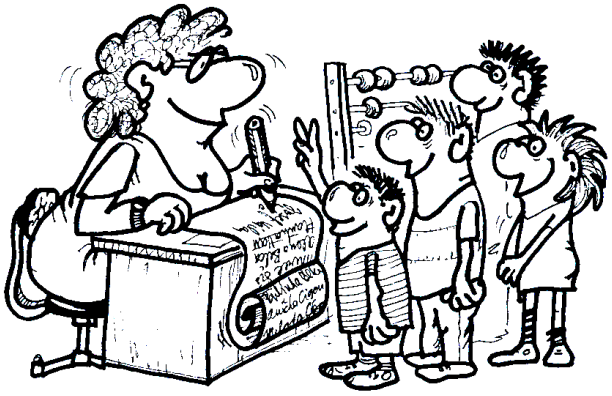

Škola, do které chodím rád

Tuto školu mám ráda, protože jsou zde hodní učitelé a taky protože tady mám skvělou třídu a v ní spoustu kamarádů. Naše škola se nachází v Blansku na ulici Rodkovského a jmenuje se ZŠ TGM. Má oranžovou a bílou barvu fasády a za ní je hřiště, na kterém se nachází prolézačky, na které většinou chodí školní družina. Máme ale i školní hřiště, kam chodíme v teplých dnech na hodiny tělesné výchovy.

Jeden z nedostatků naší školy jsou školní obědy. Chtěla bych, aby si žáci navrhovali jídelníček na celý nadcházející týden. V průběhu jedné z hodin s paní učitelkou třídní bychom měli 10 minut na vymýšlení pěti jídel. Jídlo, které by vyhrálo za celou třídu, by se pak oznámilo kuchařkám a ony by tento pokrm zařadily do jídelníčku.

Co bych na naší škole ještě upravila, jsou toalety. Moc se mi nelíbí jejich stav: Někde jsou polámané dveře a někde zase splachování.

V některých dnech, kdy je třeba velký sběrový den, by se do školy hodily jezdící schody nebo výtah. Sice ve škole výtah asi být nemůže, ale bylo by to super.

Ohledně výzdoby školy musím říct, že je nádherná. Výzdoba se mi moc líbí, hlavně obrazy malované žáky z minulých tříd a papírové tašky, které byly výzdobou minulého školního plesu.

Moji školu mám moc ráda a doufám, že zůstane taková, jaká je.

Ivona Bartoníčková, 6. A

Škola, do které chodím rád

Ve škole, do které bych chodil rád, bych si představoval jezdící schody, abych každé ráno mohl vyjet až nahoru do patra, kde mám třídu. Pak bych si přál, aby nám o velké přestávce paní učitelky přinesly svačiny, nejlépe chleba se sýrem a nějaké cukrovinky. Také by byl fajn na dvoře rybník, kde bych chytal ryby, ale hlavní je, aby jich tam bylo hodně!

Líbilo by se mi, kdyby žáci v každé lavici měli k dispozici tablet. Na něm bychom hráli hry, vypočítávali matematické příklady a v češtině bychom zjišťovali, kde se píše měkké i a kde tvrdé y.

Nejdůležitější je ale mít spolužáky, kteří se mají navzájem rádi, nebijí se, jsou k sobě slušní, nedělají si naschvály, nevykřikují v hodinách a pomáhají si.

Takto by vypadala moje ideální škola, kam bych chodil rád.

Ondřej Flek a David Kuchař, 6. A

Ztráty a nálezy

Na nároží stál muž v klobouku a kouřil cigaretu. Působil zvláštním dojmem. Venku pršelo a on tam přešlapoval bez deštníku celý promáčený a stále zíral do jednoho místa. Lhala bych, kdybych řekla, že mě zaujal natolik, abych si jej lépe prohlédla. A kdybych se někomu někdy pokusila namluvit, že mě v tu chvíli ten muž zajímal, tak bych ve finále lhala ještě víc.

Autobus se s nepříjemným zvukem skřípějících brzd a prudkým cukáním zastavil a já spolu s několika dalšími cestujícími vystoupila na prašnou a špatně udržovanou cestu u zastávky na kraji města. Téměř ihned mě ovanul studený vzduch a do obličeje mi začaly padat dešťové kapky. Zachumlala jsem se hlouběji do své černé bundy a spěšně se vydala směrem k našemu domu, tiše přemýšlejíc nad tím, jak vysvětlím rodičům už druhou trojku z matiky za tento týden.

S hlavou sklopenou ve snaze ochránit své oči před deštěm jsem přešlapovala kaluže vody a nevnímala nic okolo sebe až do té doby, než jsem do někoho silně vrazila. Podjela mi noha a dřív, než jsem si stačila uvědomit, co se vlastně stalo, jsem v jedné takové kaluži seděla.

„Jsi v pořádku?“ optala se osoba, do které jsem vrazila. Nebo snad ona vrazila do mě? Vlastně ani nevím. Jediné, co mě v tu chvíli zajímalo, byla třeštící hlava a rychle natékající boule nad okem. Nejenže jsem rodičům musela vyjasnit moje mizerné známky v matice, ještě jsem vypadala, jako bych se před školou s někým poprala. „Moc se omlouvám, nedával jsem pozor.“ Až teprve ve chvíli, kdy ke mně natáhl ruku s tím, že mi pomůže se zvednout, jsem si plně uvědomila, že nejsem sama. Když jsem si osobu přede mnou prohlédla, tak jsem k mému údivu zjistila, že to byl ten muž, kterého jsem viděla z autobusu. I když muž bylo silné slovo, byl to chlapec, sotva starší než já. Výhled na jeho obličej mi zastínil jeho klobouk, ze kterého odkapávaly kapky vody.

„Nic se nestalo, také jsem nedávala pozor. Navíc mě jen trochu bolí hlava, nic vážného,“ procedila jsem skrz zaťaté zuby. To, že má hlava třeštila, jako by se měla každou chvíli rozletět na milion kousků, on vědět nemusel. Postavila jsem se na podlamující se nohy a opřela se o kamennou zídku kousek ode mě, zatímco jsem se rukou pokoušela zjistit, jak moc velká podlitina bude následujícího dne zdobit mé pomněnkové oči. „A co ty? Jsi v pohodě?“ Abych řekla pravdu, tak i mě samotnou překvapovalo, jak moc mile a klidně jsem v tu chvíli jednala. Taková reakce totiž mé jindy bouřlivé a výbušné povaze neodpovídala. Považuji to za nějakou chybu v přírodě.

„Ne, jsem v pořádku," zamumlal sotva slyšitelně, zatímco si mě prohlížel. Jeho pohled pro mě byl něčím nepředstavitelně bolestivým. Stejně jako jeho hlas byl pronikavý, zvláštní a hlavně mi byl až děsivě povědomý. Znervózňoval mě, připadala jsem si, jako by věděl všechna má tajemství a chystal se je vykřičet do světa. Zabíjela bych, abych se toho pocitu zbavila. „Promiň, nejsi náhodou Snow?"

Ve chvíli, kdy vyslovil mé jméno, mi přejel mráz po zádech. Ani mě moc nezajímalo, jak nebo kde zjistil mé jméno, o dost větší starosti mi dělal způsob, jakým jej vyslovoval. Znala jsem ho, věděla jsem, že znám toho chlapce, co stojí přímo přede mnou, ale ať jsem se snažila, jak jsem chtěla, tak jsem si nedokázala vzpomenout, kdo to je, nebo alespoň odkud jej znám. „Jsem," vydechla jsem skoro neslyšně. Bylo mi úplně jedno, že mrznu na ulici kousek od svého domu a ještě k tomu v dešti, dokonce i bolest hlavy jsem zahnala někam do ústraní. Tvář, jméno, klidně i datum narození, potřebovala jsem cokoli, co by mi o něm něco prozradilo a dokázalo, že jej znám. „Promiň, my se známe?"

Posmutněl a trochu se nahrbil. „Doufal jsem, že si mě pamatuješ," zamumlal spíš pro sebe než pro mě. „Jeden rok není tak moc." Možná úmyslně a možná úplně nevědomky mi nasadil brouka do hlavy. Věděla jsem, že se domů nevrátím, dokud si nevzpomenu, odkud ho znám, nebo alespoň nezjistím jméno toho, s nímž mám tu čest. „Cože? Moc tě nechápu."

S povzdechem zakroutil hlavou. „Nečekal jsem, že tak rychle zapomeneš. Docela jsi mě zklamala." Zaváhala jsem, jestli mi doopravdy stojí jeho jméno za to, abych na tom místě zůstávala. Viděla jsem nespočet hororových filmů, ale přes to byla tato osoba několikanásobně děsivější, než kterýkoli z nich.

Ovšem ještě dřív, než jsem si stihla sestavit plán útěku, si on sundal klobouk a tím odhalil svůj obličej. Ve světle pouličních lamp se zdál až mrtvolně bledý, lícní kosti měl výrazné a temně modré oči zvláštně zapadlé. Nešlo si nevšimnout jeho černých havraních vlasů rozcuchaných na všechny strany a temných kruhů pod očima. Pocity ve mně se změnily stejně rychle, jako přišly. Už jsem nebyla vyděšená a nepřemýšlela jsem nad útěkem, namísto toho mnou cloumal hněv. Znala jsem ho, i přestože bych bývala byla doufala radši v opak. „Tak? Už si vzpomínáš?"

Jeho slova mě vrátila zpět na zem, najednou pro mě byl jeho relativně hluboký hlas zvláštním způsobem otravnější než předtím. „Vypadáš," odmlčela jsem se a chvíli hledala ta správná slova,

„jinak. Zvláštně.“ Pamatovala jsem si ho jako sebevědomého chlapce s drzým úsměvem na tváři a egem vyšším než Mount Everest, oproti té vzpomínce shrbená osoba s prázdnýma očima bez emocí a cigaretou v ruce, která přede mnou stála, se skoro jevila jako někdo, koho bych mohla litovat. Ovšem to bych se musela naučit odpouštět lidem stejně lehce jako pít vodu.

„To je vše, co mi řekneš?“ zněl zklamaně. Bylo mi špatně při vzpomínce na to, jak zklamaná jsem byla já, když mě on zradil. Nevěděla jsem, jestli čekal pochvalu za to, že vypadá jako nadvakrát přejetý mýval, ale ať už očekával cokoli, tak jeho představám má reakce neodpovídala „Co to vůbec znamená, že vypadám zvláštně?“ zeptal se po chvíli ticha. „Zvláštně je nový výraz pro dobře?“ „Ne. Zvláštně je nový výraz pro to, že vypadáš pořád jako egoistický vůl, který se akorát týden nevyspal,“ prskla jsem. „Neříkej, že jsi pořád naštvaná,“ zaúpěl, což mě naštvalo ještě víc. „Samozřejmě, že jsem!“ vyjekla jsem bez sebemenšího ohledu na to, že bylo něco málo po desáté hodině večer a že jsem právě brutálně narušila noční klid. Ta zlost, kterou jsem v sobě po celý ten dlouhý rok držela, musela ven.
„Vždyť se toho zas tolik nestalo!“ bránil se. Tahle věta mě utvrdila v tom, že se vůbec nezměnil a že je stále stejně egoistický a sobecký jako před dvanácti měsíci.
„Jak, že se toho tolik nestalo?“ hlas mi přeskakoval do nepředstavitelných výšek, které mi rvaly nejen hrdlo, ale i uši. „Utekl jsi. Jako ten největší zbabělec jsi utekl namísto toho, aby ses tvému problému postavil sám! A zatímco jsem tě já hloupá bránila, tak tys nechal své kámoše sbalit ti věci a odjel jsi kamsi do háje v té tvé Toyotě!“

Krev v mých žilách vřela a srdce si pokoušelo probít cestu ven skrz hrudní koš. Žaludek se mi protáčel, oblečení se mi nechutně lepilo k tělu a blesky se daly zahlédnout nejen na obloze, ale i v mých očích. A terčem vší té zloby nebyl nikdo jiný než devatenáctiletý chlapec přede mnou, který neuvěřitelně ublížil nejen mně, ale i všem lidem ve svém okolí.

„Tak za prvé, nejel jsem v Toyetě, ale v Roveru,“ opravil mě. „A za druhé jsem nebyl sám. Mou společností byli Sam a Max.“
„Takže nejen, že jsi utekl, ještě jsi jel v polorozpadlém autě po tvém strýci spolu s nějakou courou a feťákem? Páni, to tě hned ukázalo v lepším světle,“ prsknu se značnou dávkou sarkasmu v hlase a založím si ruce na hrudi. Nemohla jsem ani věřit tomu, jak moc bezohledný byl.
„Jo a bylo to mnohem lepší, než sedět tady na zadku a učit se na blbou čtvrtletku z chemie. Konečně jsem mohl trochu žít, víš? Ale to člověk jako ty nikdy nepochopí,“ odfrkl si a opřel se o blikající pouliční lampu. Zrudla jsem vzteky. Je možné, že je tak hloupý, nebo to celé jen hraje?

Emoce ve mně sváděly bitvu, zatímco jsem se marně pokoušela zahnat pokušení mu vrazit facku. Namísto toho jsem se pokoušela trochu uklidnit, abych nevybouchla ještě víc.
„Co myslíš tím *člověk jako já*?“ zeptala jsem se, co nejklidněji jsem dovedla, což fungovalo asi stejně dobře jako pokus o to, zadržet dech na sedm minut.
„Tím myslím naprosto nezajímavé a hloupé lidi bez přátel a sebemenšího smyslu pro humor. Víš, občas je lepší od problémů utíkat a nechat je vyřešit druhé. Měla by ses vykašlat na odmocniny a kyselinu sírovou a učit se ode mě konečně trochu žít, ty nicko,“ hrdě zvedl bradu.

Vlastně jsem ani pořádně přes všechen ten vztek nevěděla, co dělám. Příliš zaslepená hněvem na to, abych něco vnímala, jsem se prudce odstrčila od kamenné zídky a pár dlouhými kroky k němu přešla. Do reality mě vrátil až jekot černovlasého chlapce poté, co se jeho naprosto dutá hlava setkala s mou zaťatou pěstí. „Posloucháš se vůbec? Nebo jsi vážně tak blbý? Zatímco jsem já řešila tvé problémy s drogami, abys neměl problém s policií, psala za tebe písemky a úkoly, abys nepropadl a každou sobotu hlídala tvou mladší sestru, co jsi dělal ty? Užíval sis, bral drogy a opíjel ses od nevidím do nevidím. A když už jsi nebyl venku, tak jsi jen tomu všemu, co dělám, přihlížel anebo mě buzeroval. A aby toho nebylo málo, tak jsi tohle nazýval nejlepším přátelstvím. Vlastně ani nevím, jak si může někdo tak zkažený jako ty vůbec dovolit soudit druhé!“ křičela jsem na něj, zatímco on mě jen zaraženě pozoroval. „A víš co? Nevím, v jaké prdeli světa jsi byl, ale neměl ses vracet. Bez tebe jsem se měla líp,“ prskla jsem, otočila se na patě a rozeběhla se domů.

Nezajímalo mě, že kapky deště bičují mou tvář a že nad hlavou mi poletují blesky. Naprosto jsem ignorovala zimu, která mi prostupovala až do morku kosti. Vytěsnila jsem z hlavy křik a nadávky kluka s černými havraními vlasy a červeným otiskem ruky na tváři. Vše, co jsem potřebovala, bylo zapomenout.

Nakonec musím dát Thomasi Jenkinsovi za pravdu – vážně je lehčí od problémů v životě utíkat.

Alena Novotná, 7. B

....

Já se usmívám
a ty se směješ hodně,
hodně nahlas.
A ty mlčíš,
směješ se jen tak uvnitř.
Ale zřetelně vidím,
že jsi ráda,
že jsem,
že jsme
ve vlastní bublině plné toho všeho
a že tam nejsme samy.
Přes všechny ty schody
dejcháme čistej vzduch
a bloudíme chodbami.
Hluk vnímáme jen ten náš,
pak naposled uděláme krok pryč.
Zmizíme.
Ale teď se těším, že jsem,
že jsme,
že jste.

Viola Štrajtová, 9. B

Abecední seznam autorů:

(čísla označují stránku sborníku, na které najdete příspěvky jednotlivých žáků)

Bartoníčková Ivona	31
Černý Lukáš	19
El Khatib Nelly	2, 13, 15
Flek Ondřej	31
Kobylka Matěj	22
Kovář Kryštof	25
Kučerová Viola	29
Kuchař David	31
Machačová Anna	21, 23
Malík Martin	20
Musil Štěpán	16
Nejezchlebová Jana	27
Novotná Alena	32-35
Seiblová Lenka	8
Skotáková Tereza	3, 28
Slanina Tobiáš	17
Stejskalová Lucie	5
Straka Jan	26
Šebek Adam	24
Šíblová Natálie	18
Štrajtová Viola	9, 13, 14, 36
Tvarůžková Anna Marie	12, 30
Volgemutová Veronika	4
Zápalka Jakub	10-11
Zálešáková Laura	3
Zieglerová Sarah	6-7
Změlíková Kateřina	7
Žitník David	11

Zdroje obrázků:

Obrázek na straně 4:
https://s-media-cache-ak0.pinimg.com/originals/85/57/88/8557883a9a87266ae0230afe19ce74ff.jpg *(22. 6. 2017)*

Obrázek na straně 5:
http://th32.st.depositphotos.com/1008559/14151/v/450/depositphotos_141516222-stock-illustration-group-of-decorative-mushrooms.jpg *(22. 6. 2017)*

Obrázek na straně 8:
http://orig01.deviantart.net/c1b1/f/2007/027/8/7/elegant_elf_by_beautiful_shinigami.jpg *(22. 6. 2017)*

Obrázek na straně 11:
https://s-media-cache-ak0.pinimg.com/564x/f5/f1/a6/f5f1a60e16a94e0565e977b67ee4fe2d.jpg *(22. 6. 2017)*

Obrázek na straně 15:
https://previews.123rf.com/images/pozitiw/pozitiw1402/pozitiw140200114/25944257-Rain-drops-rippling-in-puddle-and-umbrella-isolated-on-blue-background-Stock-Photo.jpg *(22. 6. 2017)*

Obrázek na straně 16:
http://colorearimagenes.net/wp-content/uploads/2015/07/Ni%C3%B1os-17.jpg *(22. 6. 2017)*

Obrázek na straně 17:
http://www.supercoloring.com/sites/default/files/styles/coloring_medium/public/cif/2015/12/boy-exercising-coloring-page.jpg *(22. 6. 2017)*

Obrázek na straně 19:
http://thumb1.shutterstock.com/display_pic_with_logo/269281/263624390/stock-photo-black-and-white-cartoon-illustration-of-boy-with-dog-or-puppy-for-coloring-book-263624390.jpg *(22. 6. 2017)*

Obrázek na straně 20:
https://st2.depositphotos.com/1763191/5369/v/950/depositphotos_53697469-stock-illustration-a-simple-sketch-of-a.jpg *(22. 6. 2017)*

Obrázek na straně 21:
https://st2.depositphotos.com/6627452/11727/v/950/depositphotos_117273140-stock-illustration-baroque-rococo-mirror-frame-decor.jpg *(22. 6. 2017)*

Obrázek na straně 22:
https://previews.123rf.com/images/insima/insima1405/insima140500005/28098643-Pisces-astrological-zodiac-sign-Stock-Photo.jpg *(22. 6. 2017)*

Obrázek na straně 26:
http://www.peppitext.de/Malvorlagen_Transport/44_bus.gif *(22. 6. 2017)*

Obrázek na straně 30:
http://docplayer.cz/docs-images/29/13740577/images/12-0.png *(22. 6. 2017)*

Obrázek na straně 36:
https://uspcolumns.info/library/b/best-friends-for-kids-coloring-page/best-friends-for-kids-coloring-page-08.jpg *(22. 6. 2017)*

Obrázek na straně 39:
http://st2.depositphotos.com/3827765/5406/v/950/depositphotos_54060971-stock-illustration-girl-drawing-a-picture.jpg *(22. 6. 2017)*

Obrázek na straně 40:
http://images.clipartpanda.com/social-studies-clipart-black-and-white-a_smiling_girl_in_black_and_white_with_books_0521-1005-0821-5922_SMU.jpg
(22. 6. 2017)

Ve sborníku jsou použity literární práce, které vytvořili žáci ve školním roce 2016/2017. Autoři i jejich zákonní zástupci s uveřejněním souhlasili, práce jsou použity v originálním znění, bez jazykových úprav.

Metodické sdružení vyučujících českého jazyka (šk.rok 2016/2017)

Burgetová Radomíra, PhDr.
Ocetková Petra, Mgr.
Opletalová Ilona, Mgr.
Panáčková Věra, Mgr.
Svobodová Libuše, Mgr. – vedoucí MS